

Mirall de vida

Una lectura quotidiana
de l'Evangelí

Gabriel Magalhães

Traducció de
Sebastià Bennasar i Anna Cortils

ÍNDIX

Pròleg (<i>Josep Maria Carbonell</i>)	9
INTRODUCCIÓ	13
EL DRET AL DESÀNIM.	17
EL DRET AL DISBARAT	23
LES TEMPTACIONS COM A IDENTITAT.	29
ELS GOSSETS DE DÉU	39
CONREAR LA INSEGURETAT	45
ABANDONATS PER DÉU.	51
LA MUSCULATURA DE L'ÀNIMA	57
L'EDUCACIÓ DELS ULLS	63
FARISEISME SOCIAL I FARISEISME PERSONAL.	67
LA MALDAT DE LES «BONES PERSONES»	71
AUTORETRAT DE PILAT.	75
AUTORETRAT DE JUDES	81
L'EVANGELI DE JOAN.	89
PRENDRE'S JESÚS SERIOSAMENT.	95
LES RARESES DE SER CRISTIÀ	101
CONCLUSIÓ: SENTIT PROHIBIT	109

INTRODUCCIÓ

Pertanyo a una generació que s'ha mirat l'Església i la fe com una forma de *minoritat*, gairebé d'idiotesa intel·lectual. I aquesta mirada decebuda es projectava també sobre els Evangelis. Vull dir que per a nosaltres creure constituïa una forma de degradació personal. I miràvem el qui parlava de Déu, el creient, com qui mira un dinosaure de la prehistòria mental. I què ens empenyia a aquesta mena de comportament? No vam ser nosaltres mateixos que vam decidir-ho: era alguna cosa que surava en l'ambient, alguna cosa que encara avui existeix i que empeny les persones a foragitar l'esperit del seu camí, sense ni tan sols pensar-hi gaire.

El sentiment que provocaven en mi els creients era una barreja de vergonya i de pietat. Els creia persones cerebralment menors. Era gairebé, cal que ho digui, com si fossin analfabets, o si més no individus que tan sols tinguessin estudis primaris del pensament. I l'última cosa que em passaria pel cap seria formar part d'aquest grup de persones que es referien a Déu o als Evangelis. Em semblava que aquest destí era quelcom humiliant.

Considerava molt més profundes, molt més valuoses determinades idees que circulaven en la societat d'aleshores, ja fossin de caràcter filosòfic, polític o estètic.

No obstant això, en un moment determinat de la

meva vida, em sembla que va ser quan tenia 24 anys, vaig decidir llegir el Nou Testament. Vaig decidir llegir-lo des de la perspectiva arrogant que llavors era la meva i perquè es tractava, com jo deia, d'un llibre de «cultura general». Amb altres paraules: pretenia llegir els textos sagrats des de l'altura de la meva cultura superior i des de la meva mirada descreient. Es tractava, doncs, de llegir els Evangelis mirant-los des de dalt. Sigui com sigui, els vaig llegir. I la meva vida es va transformar completament.

El que més em va impressionar és que les coses que llegia passaven en la realitat. Era com si aquell llibre fos viu, com si aquelles pàgines generessin el devenir dels esdeveniments. Llegia de bon matí un passatge i després, durant el dia, succeïen coses que semblaven la continuació, en la realitat, del que havia llegit en el paper. Aquell llibre era la vida, i la vida era aquell llibre. De manera que vaig entendre que tots els llibres mantenen amb la realitat una relació de probabilitat, però que els Evangelis estableixen amb la realitat una relació de total fraternitat, de comunió i d'identitat.

Qui llegeix els Evangelis de bon matí continuarà llegint el que ha llegit —la vida que li ha tocat viure durant la resta del dia. I això succeirà encara que s'hagi limitat a fer, només, una breu lectura d'alguns versicles. Per què és així? Es tracta d'un llibre màgic? És un llibre amb poders estranys? Res d'això. Senzillament, el que passa és que ens trobem davant d'una obra en què la veritat es pronuncia, és a dir, una obra en què la veritat queda en forma de paraula. Ara bé, la veritat és pertot arreu. Impregna tot el que succeeix. Així, les frases dels Evangelis sempre tenen alguna cosa a veure amb cada moment de la realitat.

Si agafés una veritat relativa, per exemple la que hi ha en un refrany com «Vesteix un bastó i semblarà